

[Vesterager.]

mune egentlig vil stille sig. Fra ret paa- lidelig Kilde har jeg bragt i Erfaring, at man ikke saa meget som har forhandlet med Københavns Kommune om dette Spørgs- maal. Man henvender sig til Ribe, den lille By, og lægger et Tryk paa den; for det Tilfælde, at den skal beholde sit Stats- seminarium, maa den værsgod give et virkeligt Tilskud, men den store Køben- havns Kommune henvender man sig ikke til; man mener, at her maa Staten tage de Udgifter, der kommer. Det er et forskellig- artet Borgersind, Ministeriet forudsætter i København og i Provinsen. Jeg tror derfor, man delvis maa skrinlægge disse Planer.

Ser man saa paa Privatseminariernes Stilling, er det ganske klart, at hvis man vil gennemføre Besparelser for Staten — og det er vel det, Administrationen og den højtærede Minister i nogen Maade tager Sigte paa —, saa er der ikke Tvivl om, at Driften af Privatseminarier er langt billigere for Staten end Driften af Statsseminarier. Det fik vi oplyst under Behandlingen af Seminarieloven, og vi kan rimeligvis faa det fastslaaet paa ny, naar vi nu faar Lov- forslaget henvist til et Udvalg. To Ting viser sig, som jeg gerne vil bede om, at man lægger Mærke til. For det første denne, at det ikke koster Staten saa store Beløb, maaske ikke mere end det halve, at faa uddannet Lærere paa Privatseminarier som paa Statsseminarier. Men den anden Ting, som er værd at lægge Mærke til, er, at skønt det koster Eleverne mere at uddannes paa Privatseminarier, er der, saa vidt man kan se i Øjeblikket, større Tilgang til Privat- seminarierne end til Statsseminarierne. Det oplyses i Bemærkningerne, at af de 12 Privat- seminarier begynder de 7 med fuld Kvotient, ja, med 28 Elever, medens af de 9 Stats- seminarier kun eet har fuld Kvotient. Det vil altsaa sige, at trods den Forskel, der er med Hensyn til Udgiften for Eleverne, søger de til de private Institutioner. Det vidner om, at det ikke er af det onde, at man har privat Skoledrift, og naar den højt- ærede Undervisningsminister i Gaar tillod sig at bemærke, at man skulde tro, jeg var baade Grundtvigianer, Friskolemand og meget andet slem, som det nu naturligvis passede i dette Tilfælde, vil jeg dertil sige, at jeg er i og for sig ingen af Delene, men

jeg har lært noget af alt, hvad jeg har mødt i Livet. Jeg har gjort mig Umage derfor. Skønt den højtærede Undervisnings- minister længe gik under Navnet den sidste Grundtvigianer, kan man være vis paa, at han har forladt saa godt som alle Grundtvigs Skoletanker og meget mere i den Retning. Medens jeg har tilladt mig at lære en lille Smule af det, jeg har mødt af Grundtvigs, og holde det fast, synes Undervisningsmi- nisteren stadig at være paa Vandring. Jeg tror, at netop 2 Seminarierformer har social Betydning, har hver sine Opgaver. Jeg tror, at det er godt, at man opretholder dem. Men naar det er billigt for Staten at have en Læreruddannelse ved private Seminarier, skulde man synes, at i en Tid som denne, hvor der er økonomisk vanske- lige Forhold for det offentlige, var det rimeligt i alt Fald at lade Privatdriften fort- sætte og ikke at nedlægge disse Institutioner. Det har Undervisningsministeren imidlertid ikke ment, han har tværtimod villet slaa haardt ned paa Privatseminarierne og har derved skabt en Uro og Usikkerhed om disse Institutioner, som de ikke kan være tjent med. I det hele taget har den højt- ærede Undervisningsminister haft en ud- mærket Evne til at skabe Uro om Skole- forhold og Skolespørgsmaal, og det er saa sandt ikke det, vi trænger til i disse Tider, hvor alt, hvad der falder ind under Op- dragelse, er saa uhyre vanskeligt stillet, saa at baade Lærere og Forældre og alle andre interesserede har god Grund til at staa sammen om at støtte alle gode Kræfter, som vil arbejde for, at vi kan faa en god Opdragelse for vort Folk. Privatseminarier- nes Liv og Eksistens maa sikres, og de maa have trygge Forhold at arbejde under, og jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre, der henviste til Loven af 4. April 1928, som fastlagde Tilskuddet til Privatseminarierne. Da Seminarieloven blev vedtaget, havde vi den Opfattelse, at nu skulde disse Institutioner have Lov til at arbejde under betryggende Forhold baade i økonomisk og i pædagogisk Henseende, og jeg kan derfor slet ikke tiltræde den Tanke, at det skal være muligt for Admini- strationen uden videre at gaa hen og ned- lægge et Seminarium.

Thi hvad er Meningen med de Bestem- melser, som er indført i Seminarieloven?